

opusdei.org

Carta do Prelado do Opus Dei (marzo 2012)

Mons. Xavier Echevarría centra a carta mensual en "unha das tradicionais obras de misericordia espiritual, que san Xosemaría nos ensinou a valorar e á que o Santo Pai outorga un relevo especial: a práctica da corrección fraterna".

08-03-2012

Queridísimos: ¡que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Entramos na Coresma, tempo litúrxico co que conmemoramos os corenta días de oración e xaxún de Xesucristo no deserto, antes de comezar o seu ministerio público. E así como o Mestre empezou a súa predicación cunha chamada apremiante á conversión "*o tempo cumpriuse e o Reino de Deus está ao chegar; convertédevos e crede no Evanxeo* [1] ", así a Igrexa exhórtanos a aproveitar as grandes grazas deste tempo litúrxico *forte* , para dar un paso decidido no noso achegamento a Deus.

Sendo unha necesidade de cada xornada, a chamada á conversión resoa de modo máis apremiante nas semanas que acabamos de comezar. Na senda que conduce á vida eterna, de modo case insensible podemos desviarnos persoalmente algo do

rumbo. Por iso a Igrexa, Nai boa e sabia, ponnos diante dos ollos a necesidade de rectificar, servíndose tamén das oracións e lecturas da Misa, ensinando a cada fiel a converterse un día e outro en puntos concretos. Se os fillos de Deus esforzámonos por sacar partido a eses textos, levándoos á meditación persoal, **nestes corenta días que nos conducirán á Pascua de Resurrección, podemos atopar novo valor para aceptar con paciencia e con fe todas as situacións de dificultade, de aflicción e de proba, conscientes de que o Señor fará xurdir das tebras o novo día [2] .**

A liturxia da Coresma ofrécenos unha graza especial que nos empuxa á mudanza do corazón, da que nacerán necesariamente as boas obras. Releamos unha consideración do noso Pai: ***a conversión é cousa dun instante; a santificación é***

tarefa para toda a vida. A semente divina da caridade, que Deus puxo nas nosas almas, aspira a crecer, a manifestarse en obras, a dar froitos que respondan en cada momento ao que é agradable ao Señor. É indispensable por iso estar dispostos a recomenzar, a reencontrar "nas novas situacións da nosa vida" a luz, o impulso da primeira conversión. E esta é a razón pola que temos que prepararnos cun exame fondo, pedindo axuda ao Señor, para que podamos coñecerlle mellor e coñezámonos mellor a nós mesmos. Non hai outro camiño, se temos que converternos de novo

[3] . ¿Como comezamos desde o Mércores de Cinza? ¿Que nos propuxemos? ¿Vivimos cada xornada coa alegría dunha penitencia que nos achegue máis a Xesucristo?

Como lema da mensaxe deste ano, o Santo Pai toma un parágrafo da

epístola aos Hebreos e convídanos a ponderalo: *esteamos pendentes uns doutros para estimularnos á caridade e ás boas obras* [4] . A continuación sinala que estas palabras se inscriben nun contexto máis amplo: a necesidade de acoller a Cristo mediante a práctica das virtudes teolóxicas. **Trátase de achegarse ao Señor "con corazón sincero e cheo de fe " (v. 22), de manternos firmes "na esperanza que profesamos" (v. 23), cunha atención constante para realizar xunto cos irmáns "a caridade e as boas obras" (v. 24). Así mesmo, afírmase que para soste esta conduta evangélica é importante participar nos encontros litúrxicos e de oración da comunidade, mirando á meta escatolóxica: a comunión plena en Deus (v. 25) [5] .**

Como en anos anteriores, Bieito XVI céntrase novamente nas obras de caridade, que constitúen -xunto coa

oración e o xaxún- as típicas prácticas penitenciais da Coresma. Noutras ocasións, animeivos a esmerarvos nos intres adicados á oración persoal, e así a renovar o espírito de penitencia, coidando con máis empeño as mortificacións que dan sabor á existencia cristiá, e axudando ao próximo nas súas necesidades corporais e espirituais. Agora, ademais de exhortarvos a vivir esas manifestacións do espírito cristián, desexo centrarme nunha das tradicionais obras de misericordia espiritual, que san Xosemaría ensinounos a valorar e á que o Santo Pai outorga un relevo especial: a práctica da corrección fraterna, que Xesucristo mesmo recomendou aos seus discípulos: *se o teu irmán peca (...), vaiche e corríxelle a soas ti con el. Se escóitache, gañarías ao teu irmán* [6] .

Esta manifestación de caridade non queda nun ensino illado. Xa no

Antigo Testamento recóllese repetidas veces e, por exemplo, aconsellábase: *reprende ao sabio, e cobrarache amor; dá consellos ao sabio, e farase máis sabio; ensina ao xusto, e aumentará a súa formación* [7] . E noutro lugar: *quen garda a instrución camiña cara á vida; mais quen abandona a corrección, anda perdido* [8] . No Novo Testamento, seguindo a predicación do Mestre, concrétese aínda máis como ha de ser esta urxencia de fina fraternidade, que sostén aos demais para camiñar derechamente cara a Deus. San Pablo advirte que ha de exercitarse *con espírito de mansedumbre* [9] ; vendo na outra persoa, non a un inimigo, senón a un irmán [10] . Fai notar tamén a Escritura que *toda corrección, ao momento, non parece agradable senón penosa, pero logo produce froito apracible de xustiza nos que nela se exercitan* [11] . E o apóstolo Santiago conclúe: *irmáns meus, se*

*algún de vós desvíase da verdade e outro lle converte, saiba que quen converte a un pecador do seu extravío salvará a súa alma da morte e cubrirá os seus moitos pecados [12] . Non cabe esquecer que san Xosemaría, ao chegar a un Centro, despois de preguntar se había algún enfermo, engadía: **¿estadés contentos?, ¿vívese a corrección fraterna?***

Desgraciadamente, a pesar de tanta insistencia por parte do Señor, servíndose tamén dos Apóstolos, de moitos santos, do noso Pai, esta obra de caridade espiritual é ignorada por bastantes cristiáns. O Papa laméntase deste feito. **Desexo lembrar -escribe- un aspecto da vida cristiá que ao meu parecer caeu no esquecemento: a corrección fraterna con vistas á salvación eterna. Hoxe somos xeralmente moi sensibles ao aspecto do coidado e a caridade en relación ao ben físico e material**

dos demais, pero esquecemos case por completo a nosa responsabilidade espiritual cos irmáns. Non era así na Igrexa dos primeiros tempos e nas comunidades verdadeiramente maduras na fe, nas que as persoas non só se interesaban pola saúde corporal do irmán, senón tamén pola da súa alma, polo seu destino último [13] .

Grazas a Deus, nesta porción da Igrexa que é a Prelatura do Opus Dei -non porque nos consideremos mellores- ámase e vívese esta práctica tan evangélica. Cunha luz especial de Deus, que lle levaba a profundar nalgúns ensinamentos da Sacra Escritura, o noso Fundador practicouna persoalmente e ensinouna a outros desde os comezos. Afirmaba ***que ten entraña evangélica*** [14] ; e engadía que ***é sempre unha proba de sobrenatural agarimo e de***

confianza , que ademais ***fai paladear o resaibo da primitiva cristiandade*** [15] .

Tanto valoraba san Xosemaría este costume do evanxeo, que non se detivo até conseguir que a Santa Sé - ao aprobar definitivamente o espírito da Obra en 1950- aceptase que tamén o Fundador -e os seus sucesores no goberno do Opus Dei- puidesen beneficiarse deste medio de santificación, do que se serve o Espírito Santo para mellorar ás almas. Contábao aos seus fillos, con enorme sinxeleza: ***cando presentei na Santa Sé os nosos Estatutos (...), ao falar da corrección fraterna ao Pai, sempre me puxeron unha dificultade: ¿como vai ser corrixido o que fai cabeza? ¡Non se lle pode dicir nada! Eu non me conformaba; e explicáballes: ¿como van deixarme a min, que son un pobre home, e aos que me sigan, que serán mellores que eu,***

pero tamén uns pobres homes, sen gozar deste medio de santidad?
Ao practicar este Costume,
hondamente cristiá, os que fan a corrección fraterna -aínda que lles custe e teñan que vencerse- e os que a reciben -aínda que lles desbasta e teñan que ser humildes- posúen un medio de santidad marabilloso, que ven do Evanxeo. Este razoamento convenceulles
[16] .

O noso Fundador deixou moi claro o modo de facer e recibir a corrección fraterna. Falábanos das ***normas de prudencia e caridade*** con que é preciso obrar en todo momento, de modo que verdadeiramente sexa un instrumento de santificación propia e allea. En primeiro lugar, sempre ha de ser expresión clara de caridade sobrenatural e de agarimo humano, de interese pola santidad propia e a dos demais. San Xosemaría era diáfano: ***a corrección fraterna*** -

afirmaba- (...) ten que estar chea de delicadeza -;de caridade-! na forma e no fondo, pois naquel momento é instrumento de Deus [17] . Porque, como explica o Papa na súa mensaxe, **o que anima a reprensión cristiá nunca é un espírito de condena ou recriminación; o que a move é sempre o amor e a misericordia** [18] .

Con este claro principio, na Obra, antes de advertir a algún cunha corrección fraterna, consúltase a súa oportunidade. Ademais de cerciorarse da rectitud de intención que move a falar a ese irmán, poderán suxerirnos a maneira de levala a cabo, tendo en conta as circunstancias concretas de cada caso, de modo que efectivamente sirva de axuda a quen a recibe. Asegúrase así que este medio de servir aos demais sexa en todo momento unha mostra neta de

prudencia e delicadeza, de respecto aos outros. Conmóveme o pensamento da rectitud con que procedía o noso Pai, en todos os ambientes. Se algunha persoa queixábase doutra, ou dalgún comportamento, sempre preguntaba: ¿falou vostede co interesado? Fágao, engadía, que así lle impulsará a cambiar, se é preciso.

Lembremos a todos os cristiáns que estamos chamados a pór en práctica esta recomendación do noso Señor; sen esquecer, como o Santo Pai apunta na súa mensaxe, que se trata de algo moi descoñecido nos momentos actuais. Por desgraza, con frecuencia, a xente fala mal doutros ás súas costas, sen atreverse a manifestar cara a cara, con sentido sobrenatural, as faltas ou defectos que deberían corrixir. E así, o vicio da murmuración causa estragos na convivencia familiar e na sociedade.

Empeñémonos en redescubrir -por parte de todos- a importancia da lealdade, virtude humana fundamental nas relacións duns con outros, na vida social, profesional, etc. Neste sentido, a práctica da corrección fraterna -coas necesarias medidas de prudencia e caridade- resulta particularmente necesaria. San Xosemaría, con realismo sobrenatural, afirmaba que todos ***estamos cheos de defectos, que cada un de nós ve, contra os que procuramos loitar; pero hai outros moitos defectos que non vemos (...), e deses indícanos algúns na corrección fraterna (...). E fano porque nos queren, porque a nosa é unha convivencia de familia cristiá, chea de agarimo.***

Convivir con todos: e convivir quere dicir querverse, comprender, desculpar. Pero hai cousas que -aínda desculpándoas- non debemos pasalas por alto; esas

son as que debemos manifestar na corrección fraterna a cada un [19] .

Esta recomendación de raíz evangélica reviste particular importancia cando está en xogo a fidelidade a Deus. Por iso, escribe o Papa, **é importante recuperar esta dimensión da caridade cristiá.**

Fronte ao mal non hai que calar.

Penso aquí na actitude daqueles cristiáns que, por respecto

humano ou por simple

comodidade, se adecuan á

mentalidade común, en lugar de

pór en garda aos seus irmáns

acerca dos modos de pensar e de

actuar que contradín a verdade e

non seguen o camiño do ben [20] .

Certamente, axudar aos demais neses puntos resulta sempre difícil .

Sófrese ao recibila, porque custa humillarse, polo menos ao

principio. Pero, facela, costa

sempre. Ben o saben todos [21] . E,

noutro momento, engadía o noso Pai:
***custa; máis cómodo é inhibirse;
¡máis cómodo!, ¡pero non é
sobrenatural. - E destas omisións
darás conta a Deus [22] .***

Cando recibades estas liñas estarei a facer o curso de retiro espiritual. Pídvos que encomendemos os seus froitos: que me converta ao Señor unha vez máis, para mellor servir á Igrexa, á Obra, ás miñas fillas e aos meus fillos, e a todas as almas; unídevos -insisto- ás miñas intencións. Por estas mesmas datas tamén na Curia Romana téñense os exercicios espirituais, aos que agarraches o Papa cos seus máis próximos colaboradores: outro bo momento para que redobremos a petición pola súa Persoa e as súas intencións, que con tanta frecuencia reitérovos. Encomendádelle ao Señor especialmente durante a súa viaxe pastoral a México e a Cuba, do 23 ao

29 de marzo, para que os froitos apostólicos sexan moi abundantes.

Aínda que de modo sumario, non quero deixar de lembraros as festas e aniversarios de familia das próximas semanas. O día 11 é o aniversario o nacemento do queridísimo don Álvaro, e o 23 o do seu *dies natalis*, a súa marcha á casa do ceo. O 19 a solemnidade de san Xosé, patrón da Igrexa e da Obra. Logo vén a Anunciación da nosa Señora, que este ano se celebra litúrgicamente o 26 de marzo. E o día 28 lembraremos un novo aniversario da ordenación sacerdotal de san Xosemaría. Coa intercesión da nosa Nai, se percorremos estas datas con afáns sinceros de mellora, as grazas de conversión propias da Coresma alcanzarán máis facilmente o seu obxectivo.

Confésovos que a diario me consome unha impaciencia: quedería ir a

todos os sitios onde traballades. E acórdome daquel comentario de san Xosemaría: ¿e por que queda en Roma?, podería preguntar algún. Porque debo facelo, concluía. E engado eu: ¡que preto estaba de todas e de todos!

Con estes desexos de profunda renovación interior e dun acrecentado afán apostólico, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de marzo de 2012.

[1] Misal Romano, Domingo I de Coresma, *Evanxeo* (B) (*Mc* 1, 15).

[2] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 22-II-2012.

[3] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 58.

[4] *Hb* 10, 24.

[5] Bieiro XVI, *Mensaxe para a Coresma 2012*, 3-XI-2011.

[6] *Mt* 18, 15.

[7] *Prv* 9, 8-9.

[8] *Prv* 10, 17.

[9] *Gal* 6, 1.

[10] Cfr. 2 *Ts* 3, 15.

[11] *Hb* 12, 11.

[12] *St* 5, 19-20.

[13] Bieito XVI, *Mensaxe para a Coresma 2012*, 3-XI-2011.

[14] San Xosemaría, *Forxa* , n. 566.

[15] San Xosemaría, novembro de 1964.

[16] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 21-XI-1958.

[17] San Xosemaría, *Forxa* , n. 147.

[18] Bieito XVI, *Mensaxe para a Coresma 2012* , 3-XI-2011.

[19] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 30-XII-1962.

[20] Bieito XVI, *Mensaxe para a Coresma 2012*, 3-XI-2011.

[21] San Xosemaría, *Forxa* , n. 641.

[22] *Ibid* ., n. 146.

.....